

sivum, optime per modum pœnæ explicatur. Nihilominus interpretationem hanc non assero tanquam securam, sed aliis considerandam propono. Et præcipue observare oportet quo sensu consuetudo interpretata fuerit hanc legem. Nam fortasse Camera Apostolica et jus et usum habet exigendi et recuperandi hæc bona, ubicumque illa invenerit post mortem talium personarum; si tamen illæ viventes ea donarunt, vel alias alienarunt, qui ea possident, fortasse non tenentur in conscientia ea reddere Cameræ, donec exigantur, propter rationem dictam. In religioso vero apostata, oportet specialiter observare, quod si ea non tradat Cameræ Apostolicæ (id enim semper facere potest, se huic juri conformando), non potest suo arbitrio de istis disponere, quia repugnat voto paupertatis, sed tunc debet religioni ea donare, quæ poterit illa retinere saltem usque ad mortem apostatæ. Post mortem autem ejus, si adhuc bona illa in individuo extent, et non censeantur consumpta in sustentatione ejus, magis dubia res est, an in conscientia pertineant ad Cameram Apostolicam, etiamsi ab ipsa non exigantur, tum quia Pius IV non loquitur tantum de apostatis, sed de omnibus clericis per illicitam negotiationem, vel contra sacros canones lucrantibus aliqua bona. Constat autem quod, licet secularis clericus, postquam lucratus est aliqua bona hujusmodi, cesset a tali negotiatione, et convertat illa bona in utilitatem Ecclesiæ suæ usque ad mortem, nihilominus post ejus obitum pertinere ad Cameram Apostolicam; ergo idem erit cum proportione in apostata regulari, etiamsi dum vivit, illis bonis fruatur monasterium; tum etiam quia Gregorius XIII dicit Cameram Apostolicam habere vices et nomen veri hæredis in hujusmodi bonis, et in ea dominium ac possessionem eorum, nulla traditione præcedente, transire; est ergo optimum Navarri consilium, ut de his bonis semper compositio fiat cum Camera Apostolica.

29. *Varia discrimina inter Pontificum decreta circa bona apostatarum adeunda.* — Sed est advertenda differentia inter Gregorium XIII et Pium IV. Nam hic tantum loquitur de bonis per negotiationem illicitam vel contra canones acquisitis; Gregorius autem absolute loquitur de omnibus acquisitis extra claustra in apostasia, quocumque modo acquirantur, et ibi fere numerat omnes modos in specie, qui per se alias prohibiti non sunt. Et ideo quantum ad successionem post mortem apostatæ extra claustra morientis, videtur hoc exten-

dendum ad omnia ejus bona, quocumque modo illa acquisiverit, ex vi constitutionis Gregorii. At vero si apostata ad claustrum redeat ante mortem, non habet in illo locum illa constitutio, et ideo quoad bona licite acquisita procedit regula superius posita; quoad bona autem illicite comparata videtur semper habere locum constitutio Pii IV, quamvis res sit incerta, ut dixi.

30. *Quid de bonis illicite partis a religioso non apostata.* — Imo etiam ex vi illius constitutionis dubitari potest, an religiosus non apostata, sed sub obedientia suorum Prælatorum vivens, si aliquid acquisivit per illicitam negotiationem, vel per modum a sacris canonicis prohibitum, an illud in morte ejus pertineat ad spolia Pontificis, si in propria specie extet, ut in pretiosis mobilibus, vel copiosa pecunia, etc. Et ratio dubii est, quia Pius IV non loquitur de apostatis, sed in universum de clericis illicite lucrantibus, sive secularibus, sive regularibus, et sane in secularibus indistincte id accipimus, etiamsi apostatæ non sint; ergo eodem modo intelligendum est in regularibus; est enim eadem ratio, nimirum, quod ubi lex non distinguit, nec nos distinguere valemus, quando nec ratio, nec jus aliud cogit. Adde præterea Gregorium XIII etiam non loqui de solis apostatis, sed de omnibus religiosis extra claustra degentibus, etiam de licentia legitima suorum Prælatorum, et velle, ut bona ibi ab eis lucrata ad spolia Pontificia pertineant, saltem si apud eos tempore mortis extra eadem claustra inveniantur; ergo a fortiori constitutio Pii IV ad non apostatas extendenda est. Observandæ autem sunt multæ differentiæ. Prima, quod Pius solum loquitur de clericis, Gregorius simpliciter de regularibus. Secunda, quod Pius solum loquitur de bonis illicite acquisitis; Gregorius simpliciter de acquisitis. Tertia, quod Pius loquitur de bonis, sive usque ad mortem retentis, sive in vita ablati; Gregorius autem videtur solum loqui de bonis usque ad mortem possessis, et hæc tres differentiæ a nobis jam explicatæ sunt. Quarta addi potest, quia Gregorius solum loquitur de bonis acquisitis extra claustrum; Pius autem non adhibet hanc limitationem, et ideo dubitari ulterius potest, an bona illicite acquisita a clerico regulari, etiam in claustro assistente, pertineant ad spolia post mortem ejus, ubicumque inventa fuerint; et ratio dubii est, quia Pontifex indistincte loquitur; ergo ita est a nobis intelligendus, propter rationem supra factam. Item, quia Gregorius noluit in-

distincte id statuere, vel intelligere, cum limitatione locutus est; ergo e converso Pius sine limitatione loquens, indistincte et sine limitatione voluit intelligi. Præterea habet hoc probabilem congruentiam, quia Pius, ut dixi, non loquitur indistincte, ut Gregorius, de bonis acquisitis, sed tantum de illicite partis, et ideo merito loqui potuit etiam de regulari sic lucrante intra claustrum, quia illa culpa et indecentia, quam in ea lege maxime respexit Pontifex, in totum monasterium et Prælatum ejus redundat, quando religiosus ejus, præsertim clericus, vel illicite negotiatur, vel contra sacros canones lucratur; videntur ergo sane hæc bona prædicta constitutione comprehendendi, saltem cum dicta limitatione legis pœnalis, ut, scilicet, possint a Pontificio collectore recuperari modo explicato.

CAPUT III.

DE CULPA, OBLIGATIONE AC PœNA COOPERANTIUM MODO ALIQUO AD ALTERIUS APOSTASIAM.

1. *Varii gradus positivæ cooperationis ad apostasiam explicantur.* — Ultimo circa hanc materiam de religiosis fugitivis dubitari potest quid peccent, vel quam obligationem aut pœnam incurrant, qui hujusmodi apostatis cooperantur, vel illis auxilium præbent aut favorem, eos recipiendo, defendendo, etc. In quo possumus considerare, vel jus tantum naturale divinum, vel jus ecclesiasticum. Priori modo dicendum est, hujusmodi cooperatores peccare graviter ex genere suo contra divinum et naturale jus, quia cooperantur ad rem intrinsece malam, sacrilegam et injustam. Duæ autem difficultates circa hoc occurrunt. Prima est, quando aliquis censeatur cooperari huic peccato, in qua dicendum est duos esse modos generales hujus cooperationis, scilicet positivum et negativum, et in utroque esse varios gradus. Primus et maximus positivæ cooperationis est, inducere et excitare religiosum ad exitum vel fugam, nam hoc non solum est cooperari, sed etiam quodammodo principaliter operari, et esse primum auctorem ipsius apostasiæ. Secundus est, consilium dare petenti, et approbare similem deliberationem, nam hoc præter moralem cooperationem est perniciose decipere proximum in re gravi. Tertius est adjuvare ad ipsummet iniquum exitum, vel fugam, vel aperiendo januas, aut tollendo alia impedimenta, vel certe aliis modis auxilium præbendo ad illa superanda.

Quartus esse potest post exitum recipiendo, occultando, aut defendendo apostatam. In quo oportet advertere hunc non esse concursum ad proprium peccatum apostasiæ, quod in ipso pravo exitu committitur; quia vero apostata non solum peccat exeundo, sed etiam permanendo in sæculo, seu non redeundo ad claustrum, ideo isti receptatores, etc., in tantum peccare possunt, in quantum cooperantur huic detentioni, vel sunt in causa ne hujusmodi apostatæ statim ad suam religionem redeant.

2. *Quæ receptio apostatæ sit aut non sit cooperatio.* — *Quæ etiam occultatio ejusdem.* — Quapropter si amicus vel consanguineus recipiat hujusmodi apostatam in domo sua, vel præbeat ei necessaria ad vitam, solum quia amicus vel consanguineus est, et alio modo non cooperetur suæ detentioni, non videtur cooperari peccato ejus, quia nullo modo causat illum, sed solum naturam sustentat; si autem illi præbeat instrumenta necessaria ad fugam, ut æquum, aut pecunias, videtur sane cooperari peccato ejus. Nam si sciret illum ire ad occidendum hominem, et præberet illi equum, sine dubio cooperaretur; et in universum, dare instrumentum necessarium ad opus, est magnus concursus ad illud. Nec refert quod talis res, et præsertim pecunia de se sit indifferens ad alios usus; nam res moraliter consideranda est, prout hic et nunc constat esse moraliter determinatam ad pravum usum. Idem erit, si per vim defendatur, ne a Prælato religionis vel ministris ejus capiatur, quia est defensio injusta, et quædam veluti apostasiæ conservatio. De occultatione vero non est omnino idem, si secludatur positiva vis, aut injusta deceptio, quia, quod reliquum est, solum videtur esse negativum, ut non prodere apostatam, vel non cogere illum, ut domo exeat, vel certe habere clausam januam domus, vel cubiculi; quanquam in hoc jam videatur esse positivus concursus, quod magis moraliter quam physice prudenter spectandum est, juxta occurrentes circumstantias, et præsertim ex intentione; nam si id fiat ut apostata liber evadat et vegetur, plane est cooperatio; si autem fiat solum ad tuendum honorem ejus, ut cum minori dedecore ac pœna reducatur ad monasterium, in interiori foro, ut opinor, excusabitur a cooperatione, quamvis in exteriori præsumatur cooperari.

3. *Explicatur alia cooperatio negativa.* — Negative dicimus cooperari illum, qui cum

possit impedire apostatæ exitum, vel commotionem in seculo, id facere negligit; necessarium autem est ut in eo supponatur obligatio, alias non delinquet: nam omissio non imputatur, nisi supposita obligatione; hæc autem obligatio duplex in præsentem esse potest, una charitatis, alia officii, quæ ad justitiam pertinet. Prior non sufficit ad propriam cooperationem, neque ad incurrendam propriam malitiam apostasiæ, quia illud solum est peccatum contra charitatem vel misericordiam. At vero posterior obligatio censetur sufficere ad positivam cooperationem, quia ille infert injuriam religioni, non impediendo tale peccatum, et ideo illi imputatur nocumentum inde proveniens religioni, ac si positive illud inferret, et ideo censetur moraliter cooperari. Et quamvis possit speculative controverti, an ille proprie participet malitiam apostasiæ, quia non videtur in ea negligentia peccare contra votum, vel contra virtutem religionis, tamen et certum est peccare concurrando moraliter ad nocumentum religioni illatum, ac proinde contra justitiam; et probabilius est peccare contra virtutem religionis, quatenus illud nocumentum est rei sacræ, et contra personam sacram; imo etiam dici potest contra votum, non quod habet Prælatum, verbi gratia, negligens sic delinquens, sed quod habet subditus, et ipse tenetur ex justitia illæsum custodire.

4. *Alia difficultas: ad quam restitutionem teneatur apostasiæ cooperans.* — Altera vero difficultas est, an hujusmodi cooperator teneatur ad aliud quam ad restitutionem, non quidem respectu apostatæ, quia scienti et volenti non fit injuria; sed respectu religionis, quæ grave nocumentum patitur, dum privatur persona in quam habet dominium et jus, et consequenter obsequiis vel utilitatibus ejus, ejus nocumenti hujusmodi cooperator causa est, et maxime si fuit excitator et inductor. Unde consequenter videtur teneri ad restitutionem. Quod non solum de inducente ad exitum eum, qui jam professus est, sed etiam de impediendo, vel consulente alicui ne ingrediat, vel profiteatur religionem, affirmat Scotus, in 4, d. 15, et ibi Major, q. 17, § *Quia hic*; Palud., q. 2, art. 2; et ibi Gabr., q. 17, artic. 3, dub. 1; Richard., art. 3, q. 4, ad 8; D. Anton., 3 p., tit. 11, c. 2, § 1; Sylvest., verb. *Restitutio*, 3, q. 1, ubi dicit esse opinionem non solum Richardi et Scoti, sed etiam S. Thomæ; locum tamen non adducit, nec existimo S. Thomam alicubi hoc in particulari dixisse.

Refert etiam in hanc sententiam Archidiaconum, Summam Angelicam, Rosellam, et alios. Ratio hujus sententiæ est, quia ille, qui causam damni dat, damnum dedisse videtur, ut ait regula juris: qui autem infert damnum, tenetur illud restituere; ergo in præsentem nascitur obligatio ad restitutionem respectu religionis propter damnum datum. De modo autem restitutionis dicitur imprimis debere exhortari apostatam, ut redeat; quod si obtinere non possit, alium quærere debere, qui ingredi velit, et locum apostatæ supplere; quod si non inveniatur, ipsum teneri ingredi religionem, ut per seipsum reddat æquivalens religioni, cum non possit idem. Quod etiam sentit Adrianus, in 4, quæst. 3, in fine, et Quodlib. 12; et Navar., c. duodecimo, numero quadragesimo quarto, capite decimo septimo, num. undecimo et decimo quarto.

5. *Prima assertio, negans cooperatorem in aliquo casa obligari, ut ipse pro altero ingrediatur.* — Sed hæc sententia absolute probari non potest, et ideo distinguamus modum cooperationis, seu causalitatis, an fuerit per vim vel fraudem, aut solum per inductionem et preces; alii etiam distinguunt intentionem, an, scilicet, factum fuerit ad nocendum religioni, vel ob alias rationes humanas. Sed ad obligationem restitutionis parum refert intentio, et ideo distinctio illa necessaria non est. Dico ergo primo: qui religiosum apostatare facit, in nullo casu tenetur religionem ingredi, ut locum alterius suppleat. Quod intelligo, etiamsi vis vel fraus intervenerit, et aliter reparari non possit damnum. Ita tenet Major supra; et Soto, lib. 4 de Justitia, q. 6, art. 3; Navar., cap. 12, n. 44; Ledesm., 2, 4, q. 18, artic. 2, dub. 1. Probatum primo, quia ingressus religionis est opus adeo difficile et supererogationis, ut nemo sit cogendus ad restituendum cum tanto onere. Secundo, quia si quis alienum servum ad fugam incitavit, licet teneatur illum restituere, non tamen tenetur se pro illo in servitutem dare, ut illum restituat, etiamsi aliter non possit, quia præceptum restituendi non obligat cum tanto detrimento. Tertio, qui occidit religiosum, non tenetur ingredi religionem pro illo, ut videtur manifestum ex communi usu et existimatione; ergo a fortiori, etc. Et hoc magis ex sequentibus constabit.

6. *Secunda assertio, nec obligari quærere qui pro se ingrediatur.* — Dico secundo: non tenetur quis quærere alium, qui loco apostatæ velit religionem ingredi. Ita tenent Sot. et

Ledesm., et potest probari applicando rationes factas, et præterea, quia ingressus religionis non debet fieri propter hunc finem, imo per se non fit propter commodum religionis, sed propter spirituale bonum ipsius religiosi; ergo nec justitia per se obligat ad compensandam hoc modo fugam alterius. Et confirmatur, quia non esset prudens consilium inducere aliquem ad ingressum religionis principaliter ob eum finem, ut suppleat absentiam alterius. Dices: esto prius debeat considerari an expediat ingressuro, et an satis voluntarie id faciat, tamen si, servatis his circumstantiis potest quis suo consilio vel alio auxilio juvare illum ad ingressum, tenebitur id facere in recompensationem apostasiæ alterius. Respondet, optime quidem facturum si id faciat, et ita esse consulendum, tamen in rigore ex vi restitutionis non teneri, quia nemo tenetur restituere de alienis bonis, etiam petendo consensum a domino. Nam si ego teneor restituere mille aureos quos non habeo, non teneor petere ab alio ut pro me restituat; et in exemplo de servo supra posito, non teneor procurare ut alius se donet in servum, pro altero quem feci fugere, et sic de aliis, præsertim quia hic alia specialis ratio intercedit, ut jam exponam.

7. *Tertia assertio, nec solam carentiam religiosi, obligare ad restitutionem.* — Dico ergo tertio: in dicto casu non tenetur quis aliquid restituere religioni pro sola carentia talis personæ, quando ipsamet restituere non potest. Dico sola, ut excludam alia damna, vel carentiam lucri, de quibus statim dicam. Probatum primo ratione generali, quia hoc damnum est ex his, seu in his bonis quæ in eodem genere restitui non possunt, neque est obligatio compensandi illa in bonis inferioris ordinis. Declaratur exemplo de homicidio; nam qui patrem alicujus interficit, non tenetur præcise pro vita vel carentia patris aut mariti aliquid in conscientia restituere, quia non est damnum ab homine reparabile, sed solum tenetur ad alia nocumenta, quæ inde sequuntur. Idem est in exemplo supra posito de interficiendo religioso; item de abscindente manum alterius, etc. Secundo est hic specialis ratio, quia religiosus non est ita sub dominio religionis, sicut servus; nam, ut supra dictum est, servus principaliter est propter utilitatem domini; religiosus autem non ita est in religione propter ejus utilitatem, præsertim temporalem, sed propter suamet spirituales perfectiorem, et ideo carentia religiosi præcise spectata

non est proprium nocumentum religionis, quod ab homine restituendum sit; nam præscindendo emolumenta temporalia, quæ ex tali persona possunt provenire religioni, sola ejus præsentia et societas non potest reputari damnum factum religioni in propriis bonis, ex quo obligatio restituendi nascatur, sed est veluti damnum proveniens uni amico ex absentia alterius. Quod si inde cessat religioni aliquod spirituale commodum, etiam illud est ab homine irreparabile, neque cadit sub humanam restitutionem, nisi fortasse modo statim explicando.

8. *Quarta assertio tripartita. — Probatum prima pars de vi in extrahendo alterum a religione. — Qui per vim extraxit religiosum non tenetur per vim reducere.* — Dico quarto: si quis per vim vel fraudem religiosum professum religioni eripiat, tenetur imprimis cessare a vi, vel deceptionem auferre, ut religiosus religioni se restituat. Si autem hic effectus non sequatur, non tenetur ad aliam restitutionem ratione personæ; si tamen monasterium amisit aliqua temporalia luca propter absentiam religiosi, tenebitur illa restituere monasterio. Probo singula, nam imprimis violentia est contra justitiam; ergo si illa durat, durat etiam peccatum contra justitiam; ergo, sicut est obligatio cessandi a peccato, ita etiam est obligatio cessandi ab hujusmodi vi. Unde si coactio semel facta est, et religiosus, postquam est per vim extractus, in sua libertate omnino relinquitur, cessat consequenter hæc obligatio. Quæri autem potest an teneatur ille, qui per vim extraxit religiosum, per similem vim eum ad monasterium reducere; videtur enim teneri, quia non debet esse aliquis minus efficax in restituendo, quam in auferendo. Nihilominus dicendum est non teneri, imo nec propria auctoritate posse id facere, quia nemo potest privata auctoritate personæ liberæ vim inferre; religiosus autem est liber ut possit redire et non redire; ergo non potest cogi ab aliquo privata auctoritate. Confirmatur, quia si sua voluntate exiisset, non posset ab alio cogi ad reditum; ergo, licet fuerit ereptus per vim, si postea sua voluntate vult extra manere, non potest cogi ut redeat. Patet consequentia, quia prior injuria non dedit eripienti potestatem aut jurisdictionem ad talem actum. Dices, saltem posse illam vim et coactionem inferre auctoritate ipsius religionis, illa, scilicet, petente aut consentiente ut illum ad se per vim reducat; ergo tunc tenebitur id facere si valeat. Respondet: difficile est tantam obli-

gationem imponere, quia illud munus est valde odiosum et periculosum, et quodammodo vile, quando non fit per propriam jurisdictionem, sed tanquam a ministro alterius; et ideo, licet tunc possit licite fieri, et consulendum sit quando sine incommodo potest, non existimo tamen pertinere ad obligationem restitutionis, quia est medium valde remotum ac violentum, magisque pertinet ad punitionem delicti, vel ad remedium ipsiusmet religiosi, quam ad restitutionem quæ religioni fiat; nam hujusmodi coacta reductio potius solet esse onerosa religioni.

9. *Probatur secunda pars de fraude, decipiendo ut recedat.* — Secunda pars de fraude communis est in omni materia, præsertim morali, vel pertinente ad salutem animæ, in qua unus ab alio decipitur; tenetur enim ille ad restitutionem faciendam, non minus in nocumento spirituali quam in corporalibus, ut recte docuit Cajetanus, in Summa, capit. 7, verb. *Restitutio*, et omnes auctores citati. Et ratio est, quia illud est grave nocumentum, et fit alteri contra ejus voluntatem, quia ipsamet deceptio causat involuntarium; ergo est actio injuriosa, quæ de se parit restitutionem. Prima autem restitutio in hoc damno est deceptionem auferre, plane confitendo, et admonendo personam quod a se decepta fuerit, vel quod suum consilium fuerit erroneum. Unde talis obligatio (sicut et præcedens) tam est respectu ipsius religiosi, quam respectu religionis; illius, quia ei immediate est facta injuria, et nocumentum illatum, ipsa enim deceptio ipsius religiosi decepti magnum damnum est; hujus vero, quia etiam ipsa religio per illud medium passa est injuriam.

10. *Proxima probatio conficit etiam tertiam partem assertionis, de obligatione ad spiritualia damna, non tamen ex justitia.* — Ex quo ulterius infertur, teneri hujusmodi deceptorem respectu ipsius religiosi, ad restituendum ei omnia damna quæ ob eam causam passus est, et involuntarie patitur, etiam postquam deceptio sublata est. Hæc illatio potest intelligi, vel de spiritualibus damnis, vel de temporalibus. De prioribus non est ita certa quoad obligationem justitiæ, quia talia nocumenta, nec sequuntur ex absoluta necessitate extrinseca sine proprio consensu et voluntate ipsius hominis, nec reparari possunt aut compensari per aliquid, quod ab homine restitui possit. Dices, saltem posse procurari per aliqua media, ut sunt orationes, exhortationes, consilia, etc. Tenebitur ergo illè qui decipit, vel vim

intulit, non solum vim et tenebras auferre, sed etiam orare pro alio, vel exhortari illum, ac denique quod in se est facere, ut ad pristinum statum spirituales redeat. Item inter spiritualia bona computari potest ipsemet quietus et pacificus status religiosus, a quo alterum deturbavit; et sic etiam tenetur facere quod in se est, ut restituatur ad illum statum, vel ex parte ipsius consulendo et admonendo, vel ex parte religionis excusando illum, et procurando ut admittatur ad eandem vitam sicut antea erat.

11. Respondetur ad priorem partem, generalem esse quæstionem, scilicet, an qui alium ad peccandum induxit, ad illa omnia damna postea fortasse secuta teneatur ex justitia; et quamvis multi auctores in num. 4 citati ita censeant, verior tamen sententia est non teneri ex justitia, sed ex charitate obligari posse, et fortasse speciali titulo ratione prioris nocumenti, vel strictiori obligatione secundum ordinem charitatis; quod tenent Sylvest., Sot. et Ledesm. supra; et Corduba, in Summa, quæst. 172; et Navar., cap. 14, num. 45; et in capit. *Noli*, de Pœnit., d. 1. Et ratio est, quia sicut injuria solum est in damno, quod invito infertur, ita restitutio ex justitiæ obligatione solum est usque ad tollendum damnum quod alter patitur invito; nam cætera, quæ pendent ex arbitrio ejus, ab eo fieri possunt, eo ipso quod vis vel deceptio tollitur; ideoque non est necesse ut ab alio procurentur. Imo, eo ipso quod ipse liber et instructus de veritate non vult redire, et virtute remittit priorem injuriam, et incipit sibi esse auctor sui nocumenti. Ad alteram vero partem respondetur admittendo omnia, quantum ad ea quæ non pendent ex arbitrio ipsius apostatæ, sed ex parte religionis, quod ex sequenti puncto magis patebit, nam illa restitutio directa magis pertinet ad temporalia nocumenta, licet per quamdam relationem dicantur spiritualia, quatenus possunt spiritualia bona impedire.

12. *De obligatione quoad damna temporalia.* — De posterioribus ergo seu temporalibus bonis obligatio est manifesta ex consensu omnium Doctorum, quos citavi, et ex contrariis fundamentis, quia nocumenta his bonis contraria inferuntur invito, et ad ea tollenda ac reparanda, non sufficit auferre vim vel deceptionem; ergo manet obligatio restituendi illa. Hujusmodi est, verbi gratia, infamia, quam fortasse incurrit talis religiosus; nam tenetur alter, vel omnino illam auferre, si potest, demonstrando illum non voluntate sua, sed per

vim fuisse a clastro eductum; vel certe minuire, dicendo illum fuisse deceptum, etc. Aliud damnum est amissio honoris, et sui gradus in religione sua, et quædam inhabilitas quæ inde relinquatur ad honores vel ministeria religionis. Tenetur ergo hujusmodi malefactor procurare, ut hæc omnia incommoda vel nulla, vel minima sint. Pro his autem quæ evitare non potuerit, aliam satisfactionem facere non tenetur, quia non potest, neque illa talia sunt, ut in bonis alterius ordinis restitui ex justitia debeant. Aliud damnum erit, si religiosus ob eam causam fecit temporales sumptus, quorum est debitor, vel si amisit, verbi gratia, libros, aut alias res similes; tenebitur enim deceptor omnia hujusmodi resarcire. Denique maximum nocumentum est, si religio nolit illum recipere, sed a se illum expellat; tunc autem tenebitur deceptor illum alere, et de temporalibus providere, saltem donec habeat unde commode sustentari possit, quia per gravem injuriam et fraudem privavit illum etiam hoc temporali commodo, quod est maxime advertendum pro his religiosis Societatis, qui tantum per vota simplicia incorporati sunt, ad quos expellendos majorem libertatem habet religio, et pro illis tota hæc doctrina communis est.

13. *Hanc obligationem esse ex justitia probatur.* — Atque ex his facile intelligitur et probatur reliqua pars quartæ assertionis: nam si deceptor errorem abstulit, vel contrarium consilium dedit, et alter redire nolit, non potest aliter personam ipsam restituere religioni, et ideo præcise ex hoc capite ad nihil amplius tenetur, juxta dicta in tribus primis assertionibus. Si autem persona illa erat utilis religioni in temporalibus, quibus religio ob eam causam privata est, tenebitur, qui causam dedit per vim vel deceptionem, ad restituendum, quia per manifestam injuriam fuit causa illius nocumenti, seu carentiæ lucri certi, quod perinde reputatur, sicut qui per vim vel deceptionem impedit pauperem ne certam elemosynam obtineat; ergo similiter in presenti. Hoc autem intelligendum est quando vis infertur, ipsi religioso, nam si soli religioni inferatur fortasse aliud dicendum est, ut statim dicam. Est etiam hoc intelligendum de nocumento, quod passa est religio eo tempore, quo religiosus, per vim vel fraudem, extra illam detentus est. Nam de illo tempore efficaciter procedit ratio facta; at vero si ablata vi aut errore, et religioso volente redire, religio nolit illum acceptare, ex tunc cessat obligatio

restituendi religioni lucra, quibus deinceps privatur, quia jam illis non privatur invita. An vero idem dicendum sit, si religiosus ipse admonitus, et suæ libertati relictus, nolit redire, patebit ex sequenti assertione.

14. *Quinta assertio bipartita.* — Dico ergo quinto: qui sine vi et fraude inducit religiosum ad apostasiam, nihil illi postea restituere tenetur, nec religioni, ex justitia. Ita sentiunt Ledesm., Sot. et alii, et tandem videtur consentire Navar. Et ratio prioris partis est, quia illa inductio respectu religiosi non est actio contra justitiam, sed contra charitatem tantum; ex hujusmodi autem culpa non nascitur obligatio restituendi, ut supponimus cum D. Thoma, secunda secundæ, quæst. 62, et communi sententia; ergo. Major patet ex verbis assertionis, nam sub vi includimus omnem actionem injuriosam, per quam metus gravis vel alicujus momenti incutiatur; sub deceptione vero omnes falsas promissiones, vel consilia erronea; his autem seclusis, scienti et volenti non fit injuria. Respectu vero religionis non habet locum hæc ratio, quia illi revera injuria fit, quia inducere alium ad faciendam injuriam injuria est; ipsamet autem actio apostatandi injuria est religioni; ergo inductio ad illam non fit sine injuria religionis.

15. Nihilominus probatur assertio; nam ex illa injuria duo damna oriuntur, vel oriri possunt, quæ postulant recompensationem: unum est separatio illius personæ, quæ est quasi abscissio unius membri; aliud est privatio utilitatum, seu emolumentorum temporalium quæ talis persona possit afferre suo monasterio. Primum ex his nocumentis tale est, ut non possit restitui nisi ab ipsomet religioso, qui voluntarie redire debet, et ideo alter qui illum induxit excusatur propter impotentiam, nec tenetur reddere æquivalens, ut supra, n. 7, probavi. Unde ad summum posset obligari ad inducendum rationibus apostatam, vel rogando, ut redeat, et securius erit ita facere, et forte frequenter erit necessarium, vel ad retractandum pravum consilium, vel ad relinquendum alium in plena libertate sua, ne forte existimet eum, qui se induxit, adhuc permanere in sententia et voluntate sua, et ideo non audeat ipse mutare etiam consilium. Per se autem loquendo, solum tenetur ad tollendam omnino priorem inductionem, et, ut ita dicam, omne semen ejus; nam eo ipso alter manet liber ad reditum, et cum alias ad illum sit obligatus, ipsamet obligatione sua satis movetur, et conscientia impellitur ut redeat, et ideo in